

MAAGD VAN DIE SEE REEKS

1. Maagd van die See

MEIRING FOUCHÉ

MAAGD VAN DIE SEE

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - PUBLISEERDERS

Strand Mews

Strand

2025

MAAGD VAN DIE SEE

Die voorblad illustrasie vir die Maagd van die See-reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

MAAGD VAN DIE SEE
deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:
Skatkis Boeke - Publisierders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)
Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>
Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Simon Verbeek, 'n man met die see in sy bloed en wraak in sy hart, is 'n kaptein sonder 'n skip, 'n man verteer deur verlies. Seerowers het hom alles ontnem. Sy posisie as kaptein van 'n Kompanjie-skip en erger nog, die liefde van sy lewe, sy jong, skone vrou. Vasbeslote om geregtigheid te bring, sweer hy 'n bloedige wraak teen die piratiese gespuis, maar elke deur bly vir hom gesluit.

Verlore en wanhopig beland Simon en 'n klein groepie van sy lojale bemanning in 'n skuif te midde van 'n woedende storm naby die Kaap van Storms. Die see, genadeloos en onvoorspelbaar, dreig om hulle in die dieptes te verswelg. Maar dan, in die chaos van die storm, verskyn 'n spookskip, 'n skip sonder 'n siel aan boord, 'n verlate vaartuig wat skynbaar uit die niet opduik. Deur 'n wonderwerk slaag Simon en 'n paar van sy manne daarin om aan boord te klim en 'n wêreld te betree wat vreemder en meer onheilspellend is as wat hulle ooit kon droom.

Die skip is perfek bewaar, maar spookagtig leeg. Totdat 'n ysige geskreeu deur die gange eggo, 'n geluid wat diep binne hulle vrees ontketen. 'n Skokkende ontdekking wink, 'n rykdom wat die verbeelding oortref, maar toegang daartoe is versper deur geheime wat die skip omhul. Om hierdie skat te eis, moet Simon en sy manne die raaisels van die spookskip ontsluit, 'n taak wat hulle dalk meer sal kos as wat hulle bereid is om te betaal.

Met die getroue Wilhelm Rieckert aan sy sy, begin Simon die gevaarlike reis waarvoor hy so lank gehoop het. Sal hulle wraak kry en sy geliefde red? Of sal die geheime van die spookskip en die donker magte wat dit bewaak, hulle in die afgrond trek, saam met die verlore siele wat reeds daarin vasgevang is? Die see is wreed, maar die ware gevaar lê dalk binne die spookagtige mure van die skip en die donker geheime wat dit verberg. Maar watter sinistere krag het hierdie skip tot 'n spookskip gemaak, en watter prys sal Simon betaal om die antwoorde te vind?

UITTREKSEL

Toe Simon Verbeeck die water tref, ruk hy sy asem diep in en vul sy longe deeglik. Die gewig aan sy been ruk hom vinnig na benede, want hy is magteloos om daar iets aan te doen. Hy sink snel na die modderige bodem van die rivier waarvan die water vermeng is met die soutwater van die see. Dit voel vir hom soos 'n ewigheid waarin hy gedompel is. Dieper en dieper sink hy totdat hy eindelijk die bodem tref waar hy magteloos lê. Hy voel hoe dat sy longe swel en voel 'n groot dreuning deur sy hoof.

Hy worstel desperaat aan daardie toue wat sy hande saam knel maar tevergeefs. En selfs in hierdie oomblikke van die dood, hier waar hy so wanhopig worstel om die lewe te behou, flits dit deur hom hoe dat hy twee figure van die kant van die seerowerskip af sien wegsweem het, op daardie oomblik net voordat hy van die plank afgeduik het. En daardie donkerkop, daardie drywende swart hare, is onmiskenbaar.

Een van daardie figure was sy Maria. In 'n deel van 'n sekonde voel hy selfs dankbaar dat, al moet hy sterf, sy Maria miskien verlos is. Hy kan dit glad nie verstaan nie, maar hy weet dat dit nie 'n droom is wat hom teister nie.

1. MAAGD VAN DIE SEE

Hoofstuk 1

'N SEIL IN DIE STORM

Dit is onweer by Die Kaap van Storms en die golwe van die suidelike Atlantiese Oseaan kom soos groen duine uit die weste aangerol, hul maanhare spierwit en die skuim vliëgend voor die gevreesde suidwestewind.

Die agt man in die lang skuit worstel aan die roeispane om die klein vaartuig se neus in die wind te hou. Dit is hul enigste beskerming teen die gevaar om verswelg te word deur die woedende see, wat een oomblik opkook tot branders wat lyk soos berge en die volgende oomblik weer wegsak in diep, woelende kolke waar die skuim draai en waar dit lyk asof die bodem van die groot water ontbloot gaan word. Hul gesigte en klere is papnat, hul hare druipend en hul gespierde arms is al lam van worstel teen die stormende see.

“Hou hom reg,” bulder die groot donker man wat hier naby die voorstewe roei. “Hou sy neus in die wind,” skreeu Simon Verbeeck, ’n groot ruwe en kragtige man met waaierende swart hare en ’n sierlike swart baard.

“Ek sal sy neus in die wind hou,” roep die man by die stuur, Wilhelm Rieckert, ’n kleinerige maar stewige blonde visser wat sy hande vol het om die Nooi van Amsterdam reg te hou in die see. Af en toe swaai die hefboom van die roer so geweldig dat Wilhelm Rieckert sy hande vol het om net op die skuit te bly.

Die ander manne praat nie. Hulle is vasgevang deur vrees, hier in die woedende see wat elke keer dreig om hulle te verswelg. Op bevel van Simon Verbeeck roei hulle so wat hulle kan, nie om te vorder nie, maar bloot om die Nooi van Amsterdam reg en suiwer te hou, met sy neus reguit in die stormende golwe in, reguit onder die suidwestewind in, want hulle weet dat as hul tenger vaartuigies gaan dwarsdraai, dan is dit klaar met hulle.

Hulle ry oor die waterheuwels, hulle sink weg in diep kolke, klim weer die ander kant uit en die hele tyd koers hulle onder die wind in, al hoe verder weg van die wasige, byna onsigbare massa van Tafelberg. Hulle ken hierdie waters, want hulle vis elke dag hier, nie ver van Kaappunt

af nie. Maar hierdie is 'n storm van storms. In hul veelbewoë loopbane op see het nog nie een van hierdie manne so iets teëgekom nie. Vandag verstaan hulle weer waarom die Kaap Die Goeie Hoop dikwels genoem word, Die Kaap van Storms. As die ou Kaap ooit daardie naam verdien het, dan verdien hy dit op hierdie dag.

“Waarheen dryf jy ons, Simon Verbeeck?” skreeu Wilhelm Rieckert hier agter van die stuur af en klem die hefboom met nuwe krag vas. “Dryf jy ons na die Yssee?”

Die groot man daar voor vee die soutskuim uit sy oë.

“Ek dryf jou nêrens heen nie, ek wil net hê ons moet veilig bly. Hou hom reg, boeta, hou hom reg. Hy mag nie skeef swaai nie.”

Hier in die donker gevaar is daar in die kragtige Simon Verbeeck selfs 'n vreemde opgetoënheid, want hy hou van storms. Hy het op die see opgegroeï. Hy het begin op een van die groot vaartuie van die Hollandse Oos-Indiese Kompanjie toe hy as die kaptein se bediende na die Ooste begin vaar het. In daardie dae het hy alles geleer wat daar van 'n skip geleer kan word, op die lang vaart uit Amsterdam na die skone hawens van die Ooste. Tussen Amsterdam en Java en tussen Amsterdam en Bombaai het Simon Verbeeck geleer hoe die lug lyk wanneer die storms kom dreig. Hoe jy die groot vaartuig moet laat ry wanneer die wind jou van agter vang. Hoe jy hom moet hou wanneer 'n orkaan jou tref en hoe dat jy met groot geduld en moed die gevaar moet trotseer wanneer die wind skielik doodstil gaan lê en die see kalm word soos 'n spieël.

Ja, hy ken die gevare van die see baie goed, hierdie Simon Verbeeck wat vandag 'n bekende en vooraanstaande visser in die Kaapse waters is.

Simon Verbeeck is egter 'n verbitterde man.

Hy het wel 'n groot seeman geword. 'n Seevaarder soos min, met 'n intieme kennis van al die seë en van al die uithoeke van die aarde. 'n Man wat onmiddellik vir jou kan sê aan watter moondheid 'n groot seilskip behoort, die oomblik wanneer die hoofseil agter die horison uitbol.

En hier ry hy nou die dun ribbes van 'n lang skuit deur 'n vernietigende storm. Dit omdat hy slaags geraak het met 'n seerowerskip wat hom verpletter het in die waters naby Java. Hy en Wilhelm Rieckert, sy getroue vriend, het skaars met hul lewens daarvan afgekom. Hulle het

kilometers ver geswem deur die wrakstukke en as hulle nie elkeen 'n groot balie beetgekry het, waarop hulle deur 'n genadige seestroom op die strand van Sumatra uitgespoel is nie, sou hy nie nou met sy nat baard hier in die lang skuif gesit het nie.

Daardie dag toe die vuurmonde van die seerower sy elegante skip na die diepte gestuur het, het Simon Verbeeck 'n eed gesweer dat hy die res van sy lewe sou wy aan die vernietiging van die aarde se seerowers. Saam met Wilhelm Rieckert het hy terug gevaar na sy skone Amsterdam. Hy wou iewers weer begin. Hy het by die owerheid gaan aansoek doen om 'n nuwe vaartuig, maar hierdie keer 'n bewapende vaartuig met baie vuurmonde. Die jag op seerowers het by hom 'n obsessie geword, maar die Kompanjie wou net nie na hom luister nie. Hulle het nie kans gesien vir 'n man wat hom op seerowers wil toelê nie. Geskok en ontnugter het Simon Verbeeck in Amsterdam rondgedwaal en 'n private geldskietter probeer vind, wat hom in staat sou stel om sy eie vaartuig te bou of te koop en dan uit te rus, sodat hy daarmee kon jagmaak op die skepe met die skedel en die doodsbeendere op hul vlag. Maar geen geldskietter in Holland was bereid om sy hand te lig teen die verskrikking van seerowery nie. Almal het maar aangeneem dat Simon Verbeeck die onderspit sou delf teen die seerowers.

So teleurgesteld en ontnugter was hierdie sterk seevaarder, dat hy uitgevaar het na die Kaap die Goeie Hoop omdat hy hom verbeel het dat in daardie nuwe nedersetting meer hoop sou wees om iets bymekaar te kry. Hy het gepraat met seemanne wat Die Kaap die Goeie Hoop dikwels besoek het en hulle het hom vertel van die groot uitbreiding wat daar aan die gang is, in die nuwe volksplanting wat deur Johan van Riebeeck begin is. Hulle het hom ingeprent dat daar fortune te maak is aan die Kaap.

Simon Verbeeck het toe uitgevaar na die Kaap die Goeie Hoop, gevolg deur sy goeie en getroue handlanger, Wilhelm Rieckert.

Maar aan die Kaap was Simon se ontnugtering nog groter, want pleks van 'n groot en florerende nedersetting het hy 'n klein en worstelende kolonie aangetref, waar daar nie veel vooruitsigte was nie en waar die kanse dus maar bra weinig was.

Daar het hy eers timmerwerk gedoen vir die Kompanjie, maar later het Simon besluit dat die roepstem van die see vir hom te sterk is. Hy het vir hom die lang skuit gebou, 'n bemanning gesoek en begin visvang. Daarmee sou hy stadig geld bymekaar maak. Om die een of ander rede het hy gevoel dat iets op hom wag, hier aan die suidpunt van Afrika waar die groot skepe soos swane kom aanry, uit die Verre Ooste en uit Europa. Hy was vas oortuig daarvan dat 'n onverwagte kans hier aan hom gebied sou word, om sy eie baas te word op see, om sy eie vaartuig te besit en om uit te trek teen die seerowers wat so 'n verderf geword het vir alle skeepvaart.

Daardie ramp op see, naby die kus van Sumatra, het vir Simon Verbeek duur te staan gekom, want nie alleen is sy reputasie as seevaarder daardie dag geskend nie, daar het nog veel meer met hom gebeur.

Hier waar hy nou in die voorstewe van die lang skuit sit, met die suidwestewind van die Kaapse waters woedend in sy gesig, herleef hy weer daardie toneel in sy gedagtes. Met 'n groot vrag speserye, Oosterse voedsel en edelgesteentes was sy vaartuig daardie dag op pad terug na die hawens van Holland. Toe sien hy die groot bollende hoofseil op die horison verskyn en hy sien die snelle vaartuig die water kloof, trots en majestueus, soos 'n swaan van die see. Hy was dadelik op sy hoede en het sy hele bemanning op dek geroep. Hulle het die kanonluike oopgeruk, die kanonne gelaai en reg gestaan met die kanonfakkels. Maar hulle het geen kans gehad nie. Die seerower het op hulle afgeswaai en met die eerste volle salvo van sy sterker vuurmonde, het hy Simon Verbeek se vaartuig geknak. Die hoofmas is laag bo die dek afgeskiet en weldra was daar net 'n chaos van vuur en swawel.

Vir Simon Verbeek was daardie geveg 'n tweeledige geveg. Saam met sy manne het hy geveg totdat die bloed in sy stewels afgeloop het. Hulle het omtrent 'n kwart van die seerowerbemanning uitgewis toe die rampokkers aan dek gespring het. Maar dit alles het hulle niks gebaat nie.

Simon het verwoed geveg om sy skip te probeer behou.

Maar hy het ook geveg om sy jong vrou, Maria, te behou. Sy het daardie vaart met hom meegemaak uit Amsterdam. Hulle was toe sterk in hul jeugdige liefde, want hulle is kort tevore getroud en omdat Simon so 'n

uitnemende en betroubare seevaarder was, het die Kompanjie hom toegelaat om sy jong bruid saam te neem op hierdie vaart na Java. Maar daardie dag het Simon haar verloor. In die verwarring van bloed, die dood en vlamme het hy sy Maria verloor. Die laaste wat hy van haar gesien het, was toe 'n lang seerower haar vasgegryp en op die kant van die brandende vaartuig gestaan het, soekend na 'n tou om oor te swaai na die seerowerskip. Simon het hom met sy swaard stormgeloop, maar op die laaste tippie het die seerower met 'n oorwinningskreet oorgeswaai na die seerowervaartuig. Op daardie verwarde dek het Simon haar sien verdwyn. Dit was die laaste wat hy van haar gesien het. Toe alles verlore was, het Simon en Wilhelm Rieckert tesame met 'n klompie ander manne tussen die puin, in die see gespring. Hulle het elkeen 'n balie in die hande gekry en daarmee uitgeswem na die strand van Sumatra. Simon se trane was vermeng met die sout van die see. Daardie dag het hy 'n vloek gesweer op alle seerowers. Daardie dag is een ideaal in hom gebore, om teen hulle te veg totdat hy sterf of totdat hy sy vrou herwin het.

Na baie maande het Simon weer teruggekeer na Holland na sy mislukte sending om 'n nuwe vaartuig in die hande te kry. Hy het oorgevaar na Engeland. Hy het selfs by 'n seerowervaartuig aangesluit as bemanningslid, op soek na sy vrou. Dit het ongelukkig bekend geword en toe het Simon geweet dat hy van die Kompanjie nooit weer 'n vaartuig sou kry nie. Dit, tesame met die vooruitsig dat hy aan Die Kaap die Goeie Hoop 'n nuwe begin kon maak, het hom na die suidpunt van Afrika gedryf.

Hier op die strand van storms waar so baie skepe vergaan, het hy en Wilhelm al die een wrakstuk na die ander geberg en dit uitgedra. Hulle het al genoeg bymeakaargemaak om die kiel te lê van die skip wat hulle vir hulself wil bou. Maar dit is stadige en sielododende werk en dit sal seker nog maande indien nie jare nie, duur voordat Simon Verbeeck eindelijk sal kan uitvaar.

'n Berg van water groei weer onder die lang skuit en slinger dit hoog. Hier vanaf die kruin van die woedende brander lyk dit vir Simon asof hy die hele see kan oorskou.

En dit is toe dat hy skielik hier in die voorstewe orent spring. Hy los 'n harde kreet en met sy groot hand beduie hy onder die wind in.

Die lang skuit het al baie water geskep en dit het nie meer veel boord nie. Twee van die manne is reeds al besig om water uit te skep so wat hulle kan. Maar Simon besef lankal dat die dae van die Nooi van Amsterdam getel is. Nog net 'n paar branderkruine moet oor hulle breek, dan sink hulle weg en in sy bloed voel hy dat hierdie nog maar die begin van die storm is. Dit sal nog veel wreder en magtiger word namate die dag vorder.

Maar hier waar hy nou orent staan, met sy bene ver uitmekaar geplant en met sy hand uitgestrek onder die wind in, dink Simon Verbeeck nie meer aan die dood wat op hulle wag nie. Dink hy nie meer aan die oomblik wanneer Die Nooi van Amsterdam stadig onder hulle sal wegsink nie.

“Kyk daar!” skreeu hy onder die wind in, swaai om na sy bemanning en swaai dan weer terug. “Sien julle wat ek sien?”

'n Oomblik gee Wilhelm Rieckert skiet hier aan die stuur en staar vooruit. Die ander manne hou op met roei en staar nou ook vooruit.

En net voordat hulle weer met die Nooi van Amsterdam afgly in die diep trog van die see, sien hulle die fladderende hoofseil bo die woeste kabling van waters. Hulle sien die trotse boegspriet 'n oomblik hoog bo 'n brander staan.

“n Skip!” skreeu Simon Verbeeck. “n Verlore skip!”

Met skielike nuwe krag, dryf die Nooi van Amsterdam uit die trog teen die gladde helling van die volgende brander op en toe hulle die top bereik, sien hulle net die swaaiende kraaines van die vreemde skip wat 'n ent voor hulle self in 'n diep trog verdwyn het.

“Roei!” skreeu Simon Verbeeck. “Roei so al wat julle kan!” In sy oë is 'n nuwe glans en in sy hart 'n nuwe drang.

Want hier waar hy staan in die voorstewe van die lang skuit, weet hy dat daardie vreemde vaartuig rigtingloos en reddeloos deur die suidwestewind op die Kaapse kus aangeslinger word. 'n Vreemde beklemming gaan deur sy hart en hy rek sy nek om beter oor die branders te kan sien. Stadig maar seker gly die Nooi van Amsterdam in die rigting van die vreemde vaartuig...